

4

Cale se trezi foarte devreme. Acesta era un obicei de-al lui de când se știa. Astfel avea la dispoziție o oră întregă să fie singur, cât de singur puteai fi cu cinci sute de băieți care dorm în jurul tău. Dar în întunericul dinainte de venirea zorilor nimeni nu vorbea cu tine, nu te privea, nu-ți spunea ce să faci, nu te amenința și nici nu căuta vreun motiv să te bată sau chiar să te omoare. Și chiar dacă îi era foame, măcar îi era cald. Și apoi, desigur, își aminti de mâncare. Buzunarele îi erau pline cu mâncare. Era o nebunie, pentru că era periculos să se întindă după sutana care atârna lângă pat, dar era condus de ceva irezistibil, nu numai foamea, pentru că trăia cu ea în mod constant, ci încântarea, gândul, plăcerea de nesuportat de a mânca ceva care avea un gust atât de minunat. Fără să se grăbească, băgă mâna în buzunarul sutanei și scoase primul lucru pe care îl găsi acolo, un fel de biscuit simplu cu un strat de cremă și îl îndesă în gură.

La început, crezu că o să înnebunească de plăcere, aromele de zahăr și unt explodându-i nu numai în gură, dar și în creier, ba mai mult, chiar în suflet. Mestecă și înghiți cu o plăcere care nu poate fi exprimată în cuvinte.

Și apoi, desigur, i se făcu rău. Nu era obișnuit cu mâncare de felul ăsta așa cum nici un elefant nu e obișnuit să zboare. Ca un om care moare de sete sau de foame, avea nevoie să fie hrănit cu bucățele și înghițituri minuscule sau corpul lui se va revolta și va muri chiar din cauza lucrului de care are atât de disperată

nevoie. Cale zăcu acolo jumătate de oră și încercă din greu să nu vomite.

Când începu să își revină, auzi sunetul pașilor unui Izbăvitor care își făcea turele dinainte de trezire. Tălpile dure ale pantofilor lui clămpăneau pe podeaua de piatră, în timp ce mergea în jurul băieților adormiți. Și tot așa timp de zece minute. Apoi brusc pașii se întetiră și se auziră bătăi puternice din palme. TREZIȚI-VĂ! TREZIȚI-VĂ!

Câteva minute mai târziu, mășăluiau cu toții prin ploaie spre slujba ținută în marea Bazilică a Milei Eterne construită din piatră, unde își petrecură următoarele două ore murmurând rugăciuni ca răspuns la cei zece Izbăvitori care țineau slujba, folosind cuvinte care deveniseră de mult goale de conținut, de la prea multă repetare. Pe Cale nu-l deranja, învățase de mic copil să doarmă cu ochii deschiși și să murmure odată cu ceilalți, cu numai o părticică din creier trează, alertă la Izbăvitorii care stăteau la pândă după leneși.

Apoi urma micul dejun, cu și mai mult terci de ovăz cenușiu și „picioare de cadavru“, un fel de piftie făcută din multe feluri de grăsimi animale și vegetale, de obicei râncede, și numeroase soiuri de semințe. Era revoltătoare, dar foarte hrănitoare. Numai datorită acestui amestec dezgustător reușeau băieții să supraviețuiască. Izbăvitorii doreau ca ei să aibă cât mai puțină plăcere în viață posibil, dar planurile lor pentru viitor, pentru marele război împotriva Antagoniștilor, implicau ca băieții să fie puternici. Accia care supraviețuiau, desigur.

Abia la ora opt când se aliniară pentru exercițiile sportive pe Terenul Iertării Absolute a Izbăvitorilor Noștri, cei trei băieți izbutiră din nou să vorbească.

- Mi-e rău, spuse Kleist.
- Și mie, șopti Vagul Henri.
- Aproape am vomat, recunosc și Cale.
- Va trebui s-o ascundem.

– Sau s-o aruncăm.

– O să vă obișnuieți cu ea, spuse Cale, Și, oricum, o iau eu pe-a voastră dacă nu o vreți.

– Trebuie să împăturesc veșmintele după exercițiile fizice, spuse Vagur Henri. Dați-mi mâncarea și o ascund acolo.

– Vorbiți. Voi de-acolo. Vorbiți.

În felul lui obișnuit, aproape miraculos, Izbăvitorul Malik apăruse în spatele lor. Nu era înțelept să faci ceva greșit când Malik era prin preajmă din cauza capacității lui ciudate de a se strecura în spatele oamenilor. Faptul că preluase neanunțat sesiunea de antrenamente de la Izbăvitorul Fitzsimmons, universal cunoscut ca Fitz Căcăciosul din cauza dizenteriei care se abătuse asupra lui în campaniile din Fen, era pur și simplu ghinion.

– Vreau două sute, spuse Malik, arzându-i lui Kleist o lovitură puternică în ceafă. Puse întregul șir, nu numai pe ei trei, să coboare la pământ, sprijiniți în încheieturile degetelor, să facă flotările respective. Nu tu, Cale, spuse Malik. Ridică-te în mâini.

Cale se așeză cu ușurință în mâini și începu să împingă în sus și în jos, în sus și în jos. Cu excepția lui Kleist, fețele celorlalți din șir se încruntau deja de efort, dar Cale continua să se miște în sus și în jos de parcă nu s-ar mai fi oprit niciodată, cu ochii goi, la mii de kilometri distanță. Kleist arăta doar plictisit, deși complet relaxat în timp ce se mișca de două ori mai repede decât ceilalți. Când termină și ultimul dintre ei, epuizat și cu membre dureroase, Malik îl puse pe Cale să mai facă două sute pentru că a arătat mândrie trupească.

– Ți-am spus să te ridici în mâini, nu să faci și tu flotări. Mândria unui băiat e o gustare delicioasă pentru Diavol.

Aceasta era o lecție de morală ținută degeaba acoliților din fața lui care se holbau la el în gol: experiența unei mese ușoare, dar reconfortante între celelalte mese, delicioasă sau nu, era ceva ce ei nu-și imaginaseră niciodată, darămite s-o mai și trăiască.

Când sună clopotul care anunța sfârșitul exercițiilor fizice, cinci sute de băieți meraseră cât de încet îndrăzniră înapoi la Bazilică pentru rugăciunile de dimineață. Când trecură pe lângă alea care ducea spre spatele marii construcții, trei băieți se strecurară din șir. Îi dădură toată mâncarea din buzunare Vagului Henri și apoi Kleist și Cale se alăturară din nou mulțimii care se înghesuia în piațeta din fața Bazilicii.

Între timp, Vagul Henri împinse zăvorul de la ușa Sacristiei cu umerii, pentru că avea mâinile pline de pâine, carne și prăjituri. O deschise și ascultă să vadă dacă se auzeau Izbăvitori. Intră în întunericul maroniu al vestiarului, gata să dea înapoi dacă vedea ceva. Părea gol. Se grăbi spre unul dintre dulapuri dar trebui să trântescă niște alimente pe podea ca să îl poată deschide. „Puțină mizerie, se gândi el, n-a rănit pe nimeni.“ Cu ușa deschisă, se întinse în interiorul dulapului și ridică o scândură de lemn din podea. Sub ea era un spațiu mare în care Vagul Henri își ținea posesiunile – toate interzise. Acoliiții, așa cum erau ei numiți în mod oficial, nu aveau voie să dețină nimic căci i-ar face, așa cum spusese Izbăvitorul Porc, „să tânjească după lucrurile materiale ale acestei lumi“. Porc, trebuie să înțelegeți, nu era numele lui adevărat, care era Izbăvitorul Glebe.

Vocea lui Glebe se auzi acum în spatele lui:

– Cine e acolo?

Ascuns pe trei sferturi de ușa dulapului, Vagul Henri îndesă mâncarea din brațe și pulpele de pui și prăjiturile de pe podea în dulap și se ridică închizând ușa.

– Poftim, Izbăvitorule?

– A, tu erai, spuse Glebe. Ce faci?

– Ce fac, Izbăvitorule?

– Da, spuse Glebe, iritat.

– Eu... păi... ei bine... Vagul Henri se uită în sus ca și cum ar fi căutat inspirație. Păru s-o găsească undeva pe acoperiș. Eu... puneam deoparte veșmântul lung lăsat de Izbăvitorul Bent.

Izbăvitorul Bent era cu siguranță nebun, dar reputația lui de uituc se datora în mare faptului că oricând aveau ocazia acoliții dădeau vina pe el pentru orice se rățăcea sau pentru orice chestie îndoielnică pe care o făceau. Dacă erau prinși făcând ceva sau aflându-se undeva unde nu ar fi trebuit să fie, prima frază în apărarea lor era că erau trimiși de Izbăvitorul Bent, pe a cărui săracă memorie pe termen scurt se puteau baza să nu-i contrazică.

– Adu-mi veșmintele.

Vagul Henri se uită la Glebe de parcă nu mai auzise niciodată de așa ceva.

– Ei bine? Ce-i? întrebă Glebe.

– Veșminte? se minună Vagul Henri. Când Glebe era pe punctul de a păși spre el ca să-i dea o scatoalcă, Vagul Henri spuse vesel: Desigur, Izbăvitorule.

Se întoarce și se duse spre alt dulap și îl deschise cu elan, simulând un entuziasm imens.

– Negru sau alb, Izbăvitorule?

– Ce-i cu tine?

– Cu mine, Izbăvitorule?

– Da, idiotule. De ce aș purta veșminte negre într-o zi lucrătoare în luna celebrării morților?

– Într-o zi lucrătoare? spuse Vagul Henri de parcă era uimit de o asemenea noțiune. Sigur că nu, Izbăvitorule. Dar veți avea nevoie de un dranoc, totuși.

– Despre ce vorbești?

Tonul mustător al lui Glebe era în același timp nesigur. Existau sute de robe și ornamente de ceremonie, dintre care multe căzuseră în desuetudine de-a lungul mileniului care trecuse de la întemeierea Templului. Era evident că nu auzise niciodată de dranoc, dar asta nu însemna că un asemenea lucru nu exista.

Vagul Henri se duse la un sertar și îl deschise, urmărit de Izbăvitorul Glebe. Căută un moment, apoi trase din el un șirag

făcut din mărgele mici, la capătul căruia se afla un pătrățel făcut din pânză de sac.

– Trebuie purtat de Ziua Martirului Fulton.

– N-am mai purtat niciodată așa ceva, spuse Glebe, încă nesigur. Se duse către Ecclesiast și îl deschise la data respectivă. Într-adevăr era Ziua Martirului Fulton, dar la urma urmei erau atâția martiri și insuficiente zile – și, prin urmare, unii mai puțin importanți erau sărbătoriți doar la fiecare douăzeci de ani. Glebe pufni enervat: Hai odată, că întârziem.

Cu solemnitatea cuvenită, Vagul Henri puse dranocul în jurul gâtului lui Glebe și îl ajută să se îmbrace cu veșmântul laborios decorat. După ce terminară, îl urmă pe Glebe în Bazilică pentru rugăciunile de dimineață, unde își petrecu următoarea jumătate de oră retrăind cu plăcere episodul cu dranocul, ceva care, așa cum probabil ați ghicit, nu exista. Habar n-avea pentru ce era pătratul din pânză de sac de la capătul sforii de mărgele, dar existau numeroase chichițe și mărunțișuri în Sacristie, a căror semnificație religioasă fusese de mult pierdută. Și totuși, își asumase un risc enorm, și nu era pentru prima oară, doar din plăcerea de a-și bate joc de un Izbăvitor. Dacă ar fi fost descoperit vreodată i s-ar fi pus pielea pe băț. Și în cazul acesta nu era o figură de stil.

Porecla lui, dată de Cale, prinsese, dar numai ei doi își dădeau seama ce însemna cu adevărat. Numai Cale și-a dat seama că modul evaziv de a răspunde al lui Henri sau de a repeta orice întrebare care i se adresa nu se datora incapacității lui de a înțelege ce i se spunea sau de a oferi răspunsuri clare, ci era pur și simplu un mod de a-i sfida pe Izbăvitori, prin forțarea limitelor toleranței lor, și așa nu foarte mare. Și, deoarece își dăduse seama ce pune la cale Henri și îi admira extraordinara nesăbuiță, Cale încălcase una dintre cele mai importante reguli: nu-ți face prieteni, nu permite nimănui să se împrietenească cu tine.

Cale se îndreptă spre o strană goală în Bazilica Numărul Patru abia așteptând să mai doarmă puțin în timpul Rugăciunilor de Umilire. Perfecționase arta de a așipi în timp ce se flagela pentru păcatele lui, păcate de infamie, de *delectatio morosa*¹, păcate de *gaudium*², de *desiderium*³, păcate de dorință eficace și ineficace. La unison, cei cinci sute de copii din Bazilica Patru jurau să nu comită niciodată păcate care le-ar fi fost imposibil de comis chiar dacă ar fi știut ce înseamnă: copii de cinci ani jurau solemn să nu râvnească niciodată la nevasta vecinului, copii de nouă ani jurau că sub nici o formă nu-și vor face chip cioplit și copii de paisprezece ani promiteau să nu venereze aceste chipuri chiar dacă le-ar *ciopli*. Și toate acestea sub amenințarea că Dumnezeu le va pedepsi copiii până la a treia sau a patra generație. După un pui de somn odihnitor de patruzeci și cinci de minute, slujba se termină și Cale ieși în liniște odată cu ceilalți, îndreptându-se spre capătul cel mai îndepărtat al terenurilor de antrenament.

Terenul nu era niciodată gol în timpul zilei. Creșterea uriașă a numărului acoliților instruiți din ultimii cinci ani însemna că aproape totul se făcea în schimburi: antrenamentele, mesele, spălatul, slujbele. Antrenamentele aveau loc chiar și noaptea pentru cei despre care se considera că rămân în urmă. Antrenamentele nocturne erau în mod special urâte din cauza frigului îngrozitor, vântul care venea dinspre dealurile Scabland biciuindu-te chiar și vara. Nu era nici un secret că această creștere urma să pună la dispoziție mai multe trupe în războiul contra Antagoniștilor. Cale știa că mulți dintre cei care păraseau Templul nu se duceau permanent pe Fronturile de Est sau de Vest, ci erau ținuți în rezervă majoritatea timpului și trimiși la fiecare

¹ *delectatio morosa* – actul de a-ți imagina plăceri interzise (lat.)

² *gaudium* – bucurie (lat.)

³ *desiderium* – dor (lat.)

șase luni pe unul dintre fronturi cu un an sau mai mult de rezervă între. Știa asta pentru că îi spusese Bosco.

– Ai dreptul la două întrebări, îi spusese Bosco, după ce îl informase despre această ciudată desfășurare de forțe.

Cale se gândise un moment.

– Timpul pe care îl petrec în rezervă, Stăpâne, plănuiești să îl mărești și să continui să îl mărești?

– Da, spusese Bosco. A doua întrebare.

– Nu am nevoie de o a doua întrebare, replicase Cale.

– Serios? Ai face bine atunci să ai dreptate, nu?

– L-am auzit pe Izbăvitorul Compton spunând că suntem într-un impas pe Fronturi.

– Da, te-am văzut trăgând cu urechea atunci.

– Și totuși, amândoi ați evitat subiectul de parcă n-ar fi fost o problemă.

– Continuă.

– Ați instruit un număr impresionant de preoți militari în ultimi cinci ani – prea mulți. Vreți să le dați o idee despre lupte, dar nu vreți ca Antagoniștii să știe că v-ați lărgit forțele. De aceea crește timpul în rezervă. Ni se spune întotdeauna că peste tot pe Fronturi sunt trădători Antagoniști. Este adevărat?

– Aha, zâmbise Bosco, și nu era o imagine plăcută, o a doua întrebare când te-ai lăudat că nu ai nevoie decât de una. Vanitatea e marea ta slăbiciune, băiete, și nu vorbesc ca să îi fac un bine sufletului tău. Am... Se oprise, de parcă era nesigur ce să spună mai departe, ceva ce Cale nu mai văzuse niciodată. Era tulburător. Am *așteptări* de la tine. Ți se vor solicita lucruri. Ar fi mai bine pentru tine dacă ai fi aruncat de pe zidurile acestui loc cu o piatră de moară de gât decât dacă ai da greș în a ne îndeplini așteptările și solicitările. Și mândria ta mă îngrijorează cel mai mult. Unul din doi Izbăvitori de acum până în eternitate îți va spune că Mândria este cauza tuturor celorlalte douăzeci și

opt de păcate capitale, dar eu am pești mai mari de prins decât mândria ta. Îți întunecă rațiunea și te face să te pui în situații pe care le-ai fi putut evita. Ți-am oferit ocazia să pui două întrebări și din nici un alt motiv decât pură mândrie ai vrut să pari mai deștept decât mine și ai riscat o pedeapsă pentru eșecul tău pe care n-ar fi trebuit s-o riști. Te face slab într-un asemenea mod, încât mă întreb dacă ai meritat protecția mea în toți acești ani.

Se uitase fix la Cale și Cale se uitase fix la podea, în tot acest timp urând și disprețuind ideea că Bosco îl protejează. Gânduri ciudate și periculoase îi treceau prin creier în timp ce aștepta.

– Răspunsul la a doua întrebare este că spioni și agenți secreți ai Antagoniștilor sunt pe Fronturi, dar numai câțiva. Dar destul!

Cale își ținuse ochii în podea. Trebuia să se prefacă supus. Să micșoreze pedeapsa. Și în tot acest timp sentimentul groaznic că Bosco avea dreptate și că ar fi putut evita ceea ce venea.

– Vă adunați rezerve pentru un mare atac pe ambele Fronturi și totuși trebuie să mențineți efectivele de acolo mai mult sau mai puțin la același nivel sau își vor da seama ce se întâmplă. Vreți ca rezervele să capete experiență, dar acum sunt prea mulți, așa că trebuie să petreacă mai mult timp departe de front. Însă, aveți nevoie de și mai mulți soldați ca să lichidați Antagoniștii, dar ei trebuie să fie încercați în luptă, și totuși nu sunt suficiente bătălii. Sunteți într-un impas, Stăpâne.

– Soluția ta?

– Am nevoie de timp, Izbăvitorule. S-ar putea să nu existe o soluție care să nu fie o altă problemă.

Bosco râse.

– Dă-mi voie să îți spun, băiete, că soluția fiecărei probleme e *întotdeauna* o altă problemă.

Apoi, fără avertisment, Bosco se întinsese să-l lovească pe Cale. Cale îl blocase la fel de ușor de parcă ar fi fost atacat de un bătrân. Se priviseră în ochi unul pe celălalt.

– Lasă mâna jos!

Cale făcuse cum i se spusese.

– Te voi lovi din nou, spusese Bosco încet, și când o s-o fac, nu îți vei mișca mâinile și nu îți vei mișca nici capul. Mă vei lăsa să te lovesc. O vei permite. Vei fi de acord.

Cale așteptase. Bosco făcuse de data asta un spectacol din pregătirea pentru lovitură. Apoi îl pocnise din nou. Cale tresărise, dar lovitura nu se produsese. Mâna lui Bosco se oprise la un milimetru de fața lui Cale.

– Nu te mișca, băiete! Bosco își retrăsese mâna și o lansase din nou.

Și totuși, Cale tresărise din nou.

– NU TE MIȘCA! țipase Bosco, cu fața roșie de furie, cu excepția celor două pete mici și albe din centrul obrazilor săi care se făceau tot mai albe pe măsură ce pielea de pe fața lui se făcea mai neagră.

Apoi o altă lovitură, dar aceasta atinse un Cale nemișcat ca o stâncă. Apoi alta și alta. Apoi o lovitură atât de dură, încât trântise un Cale uimit la podea.

– Ridică-te, spusese atât de încet, încât abia se auzise.

Cale se ridicase în picioare, tremurând ca de un frig puternic. Apoi o altă lovitură. Căzuse din nou, se ridicase; o altă lovitură, apoi se ridicase din nou în picioare. Bosco schimbase mâinile. Cu stânga mai slabă îi luase încă cinci lovituri înainte ca băiatul să cadă din nou la podea. Bosco se holbase în jos la el când acesta dădu să se ridice în picioare. Amândoi tremurau acum.

– Stai unde ești. Bosco aproape șoptise. Dacă te ridici, nu răspund pentru ce se va întâmpla. Plec. Păruase aproape înnebunit, epuizat de intensitatea cumplită a mâniei lui. Așteaptă cinci minute și apoi pleacă.

Apoi Bosco se duse spre ușă și dispăruse.

Timp de un minut întreg, Cale nu se mișcase. Apoi i se făcuse rău. Îi mai trebuia un alt minut să se odihnească și apoi

încă trei să curețe mizeria. Apoi încet, tremurând de parcă n-ar reuși niciodată, ieșise pe coridor și, sprijinindu-se de perete, își croise drum spre una dintre aleile închise dintr-o curte interioară și se așezase jos.

– ȚINE-ȚI TALIA DREAPTĂ! NU! NU! NU!

Cale se trezi din ceea ce devenise aproape o transă. Zgomotele și imaginile terenului de antrenament dispăruseră când se pierduse în amintiri din trecut. Era ceva ce i se întâmpla mai des, dar nu era o idee bună să devii atât de distras într-un loc precum Templul. Aici erai atent sau foarte repede ți se întâmpla ceva neplăcut. În jurul lui imaginile și sunetele erau vii acum. Un șir de douăzeci de acoliți, care urmau să plece în curând, exersau un atac în formație. Izbăvitorul Gil, cunoscut drept Gil Gorila din cauza urâteniei și puterii neobișnuite, se plângea de neglijența învățăceilor lui.

– Ți s-au arătat porțile iadului, Gavin? spuse el obosit. O să ți se arate dacă îți mai expui așa partea stângă.

Acoliiții din șir zâmbiră văzându-l pe Gavin într-o situație neconfortabilă. În ciuda puterii lui fizice și urâteniei animalice, Izbăvitorul Gil era aproape un om de treabă, atât cât putea fi un Izbăvitor de treabă. Cu excepția Izbăvitorului Navratil, dar el era un caz deosebit.

– Instrucție de noapte pentru tine, îi spuse Gil nefericitului Gavin. Băiatul de lângă el râse. Și poți să i te alături, Gregor. Și tu, Holdaway.

Exact în spatele șirului, un băiețel, nu mai mare de șapte ani, atârna de mâini de o ramă de lemn la aproape doi metri de pământ. O curea de care erau prinși saci cu greutate era legată în jurul gleznelor lui și se strâmba, cu lacrimi de durere curgându-i pe fața contorsionată. Sub-Izbăvitorul de sub el insista că, dacă nu atinge bara paralelă cu ochii lui de fiecare dată când își ridică picioarele îngreunate, nici unul din eforturile lui nu contează.

– Plânsul nu te ajută, numai dacă atingi bara cu picioarele reușești ceva.

În timp ce copilul se chinuia să atingă bara, cu genunchii îndoiți, Cale observă cât de bine definiți erau cei șase mușchi ai stomacului, cât de puternic ieșeau în afară ca la un adult.

– Patru! numără Sub-Izbăvitorul.

Cale trecu de băieții de cinci ani, dintre care unii râdeau ca băieții de afară, și băieți de optsprezece ani care arătau ca bărbați de patruzeci de ani. Erau grupuri de optzeci de băieți care exersau, împingându-se unii pe alții înainte și înapoi, strigând ritmic de parcă erau doi giganți măsurându-și forțele; vreo cinci sute de tineri mășăluiau în formație fără un sunet, întorcându-se ca unul singur când li se semnaliza cu steagurile: stânga, dreapta, pe loc; se retrăgeau la ordin, apoi se opreau din nou și mergeau înainte. Dar Cale era acum la aproximativ patruzeci și cinci de metri de marele zid din jurul Templului la marginea zonei arcașilor unde Kleist îi făcea albie de porci pe zece acoliți cu vreo patru ani mai mari decât el. Îi certa pentru inutilitatea lor, urâtenia lor, lipsa lor de abilități, slaba calitate a dinților și pentru ochii prea apropiați. Se opri numai când îl văzu pe Cale.

– Ai întârziat, spuse el. Norocul tău că Primo e bolnav, altfel ți-ar pune pielea pe băț.

– Ai putea să încerci tu dacă vrei.

– Eu? Nu-mi pasă dacă ești aici sau nu. Tu pierzi.

Cale ridică vag din umeri drept răspuns, ceea ce indica faptul că recunoștea fără să vrea că asta era probabil adevărat. Kleist era dezbrăcat până la mijloc, purtând numai o vestă zdrențuită, care expunea o siluetă remarcabilă, dar ciudată. Kleist părea să aibă numai spate și umeri, ca și cum torsul unui bărbat adult ar fi fost inserat între picioarele și capul unui băiat de paisprezece ani. Brațul lui drept în special era atât de înnodat de mușchi în comparație cu cel stâng încât părea aproape diform.

– Bine, spuse Kleist. Hai să vedem ce nu merge.

Era evident că se bucura că are ocazia să își demonstreze superioritatea și voia foarte mult ca și Cale să știe că se bucură.

Cale ridică arcul pe care Kleist i-l dăduse, trase coarda aproape de obraz, ținti, o ținu pentru o secundă, apoi eliberă săgeata către ținta aflată la șaptezeci și trei de metri distanță. Gemu chiar când aceasta părăsi arcul. Săgeata țâșni spre ținta de dimensiunea și forma unui corp uman și rată cu câțiva metri.

– Rahat!

– O Doamne, o Doamne, spuse Kleist, n-am mai văzut așa ceva de... ei bine, nu-mi amintesc. Erai destul de bun – unde naiba te-ai stricat așa?

– Spune-mi doar ce trebuie ca să mă îndrept.

– O, e destul de ușor. Tragi de coardă când ar trebui să îi dai drumul – așa. Vibră coarda propriului arc ca să îi arate lui Cale cu ce greșește și apoi îi arătă, cu o plăcere enormă, cum ar trebui făcut. De asemenea, deschizi gura când tragi și îți cobori cotul brațului cu care lansezi săgeata înainte să îi dai drumul. Cale începu să protesteze. Și, îl întrerupse Kleist, lași mâna care ține coarda să o ia înainte în același timp.

– Bine, bine, am prins ideea. Explică-mi din mers. Am niște obiceiuri proaste, atâta tot.

Kleist inspiră aer printre dinți cât de dramatic putu.

– Eu nu sunt sigur că e vorba de niște obiceiuri proaste. Cred că ai luat-o razna de fapt. Arătă spre capul lui cu un deget. Cred că ai pierdut șirul aici, băiete. Acum că stau să mă gândesc, cazul tău e cel mai serios caz de neliniște pe care l-am văzut.

– Ai inventat tu asta acum.

– Ba da, ești neliniștit, agitat, răscolit. Nu există remediu pentru asta. Căscatul gurii și coborâtul cotului – doar un semn extern al stării sufletului tău, băiete. Adevărata ta problemă e în suflet. Kleist puse o săgeată în arc, trase coarda și îi dădu drumul cu o mișcare elegantă. Aceasta se arcui frumos și ateriză cu

un pocnet satisfăcător în pieptul țintei. Vezi, perfect – un semn exterior al păcii interioare.

Cale deja râdea. Se întoarse spre tolba de săgeți care zăcea pe banca din spatele lui, dar când făcu asta îl văzu pe Bosco mergând prin mijlocul terenului și apropiindu-se de Izbăvitorul Gil care gesticulă imediat spre un acolit să vină în față. Cale auzi un „vâj” încet în spatele lui și întoarse capul să îl vadă pe Kleist ținând pe furiș cu arcul spre Bosco, aflat la distanță, și prefăcându-se că scoate sunetul unei săgeți lansate.

– Hai. Te provoc.

Kleist râse și se întoarse înapoi spre elevii lui care stăteau și discutau la distanță de ei. Unul dintre ei, Donovan, profitase ca de obicei de orice pauză ca să înceapă o predică la adresa relelor Antagoniștilor:

– Antagoniștii nu cred în purgatoriu unde îți poți arde păcatele ca mai apoi să te duci în rai. Ei cred în justificarea prin credință. Se auzi un icnet de neîncredere de la câțiva dintre acoliții care ascultau. Ei pretind că fiecare dintre noi este salvat sau condamnat prin alegerea credincioasă a unui Izbăvitor și nu poți face nimic cu privire la asta. Și iau melodiile din cântecele publice și le folosesc pentru imnurile lor. Izbăvitorul Spânzurat în care cred ei n-a existat niciodată, așa că vor muri în păcatele lor pentru că le e groază să le mărturisească și vor pleca din viața asta cu toate păcatele înscrise pe sufletele lor și vor fi condamnați.

– Tacă-ți fleanca, Donovan, spuse Kleist, și treci înapoi la treabă!

După ce plecă acolitul cu mesajul pentru Cale, Bosco îl luă deoparte pe Izbăvitorul Gil ca să nu poată fi auziți.

– Există zvonuri că Antagoniștii discută cu mercenarii Laconici.

– Sunt întemeiate?

– Pentru niște zvonuri, sunt foarte întemeiate.

– Atunci ar trebui să fim îngrijiți. Lui Gil îi trecu un gând prin minte. Vor avea nevoie de zece mii sau mai mulți ca să ne înfrângă. Cum îi vor plăti?

– Antagoniștii au găsit mine de argint în Laurium. Nu e un zvon.

– Atunci să ne ajute Dumnezeu. Nici noi nu avem mai mult de câteva mii de trupe... poate trei... în stare să se lupte contra mercenarilor Laconici. Reputația lor nu e exagerată.

– Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri. Dacă nu putem să înfrângem oameni care se luptă pentru bani, și nu pentru gloria lui Dumnezeu atunci merităm să pierdem. Este un test și era de așteptat. Zâmbi. În ciuda temnițelor, a focului și a sabiei, nu-i așa, Izbăvitorule?

– Ei bine, dragul meu Stăpân al Războaielor, dacă este un test, atunci este unul pe care eu nu știu cum să îl trec, și, dacă *eu* nu știu – în ciuda păcatului mândriei –, atunci nici un alt Izbăvitor nu știe.

– Ești așa de sigur? Cu privire la păcatul mândriei, vreau să spun.

– La ce te referi? Nu e nevoie să vorbești în dodii cu mine. Merit mai mult din partea ta.

– Desigur. Îmi cer iertare pentru propria mea mândrie. Se bătu cu delicatețe în piept de trei ori. *Mea culpa. Mea culpa. Mea maxima culpa*¹. Mă așteptam la asta sau la ceva de genul acesta, de ceva vreme. Am simțit întotdeauna că ne va fi pusă la încercare credința, și încă într-un mod violent. Izbăvitorul a fost trimis să ne salveze și omenirea a reacționat la acest dar divin atârându-mi dragostea de o spânzurătoare. Ochii i se încetoșară în timp ce privea în depărtare, de parcă ar fi fost martor la execuția Izbăvitorului, deși trecuseră o mie de ani de atunci. Oftă adânc ca la amintirea unei suferințe teribile și recente și

---

¹ *Mea culpa* – vina mea (lat.)

apoi privi drept spre Gil. Nu pot spune mai multe – și îi atinse brațul ușor, cu afecțiune sinceră – decât că, dacă acest raport este adevărat, atunci eu nu am lenevit, ci am căutat să pun capăt acestei apostazii a Antagoniștilor și să îndrept crima îngrozitoare comisă împotriva unicului mesager al lui Dumnezeu. Zâmbi la Gil. Există o tactică nouă.

– Nu înțeleg.

– Nu o tactică militară – un nou mod de a vedea lucrurile.

Nu ar trebui să ne gândim numai la problema Antagoniștilor –, ci la o soluție fundamentală la problema răului uman în sine. Îl trase pe Gil și mai deoparte și își coborî glasul și mai tare: Prea mult timp ne-am gândit numai la erezia Antagoniștilor și la războiul nostru cu ei – ce fac ei, ce nu fac ei. Am uitat că ei sunt de o importanță secundară scopului nostru de a nu permite existența nici unui zeu în afară de Unul Singur Dumnezeu Adevărat și a nici unei credințe alta decât Unica Credință Adevărată. Ne-am permis să ne blocăm în acest război de parcă ar fi un final în sine însuși – l-am lăsat să devină o gâlceavă într-o lume plină de gâlcevi.

– Iartă-mă, Stăpâne, dar Fronturile de Est și de Vest acoperă o mie cinci sute de kilometri și morții pot fi numărați în sute de mii – asta nu este o gâlceavă.

– Noi nu suntem Materazzii sau Jane-ii interesați doar de războaiele pentru averi sau putere. Dar exact asta am devenit. O putere între multe altele în războiul tuturor contra tuturor pentru că, la fel ca ei, ne dorim victoria, dar ne e teamă de înfrângere.

– E de bun-simț să luăm în calcul și o înfrângere.

– Noi suntem reprezentanții lui Dumnezeu pe pământ prin Izbăvitorul Lui. Existența noastră nu are decât un scop și l-am uitat pentru că ne e teamă. Așa că lucrurile trebuie să se schimbe: mai bine să cazi o dată decât să te afli mereu în cădere. Ori credem că Dumnezeu e de partea noastră, ori nu. Dacă

credem asta cu adevărat și nu ne prefacem doar, atunci trebuie să urmărim o victorie absolută sau nici una.

– Dacă spui tu, Izbăvitorule.

Bosco râse, un sunet delicat, sincer amuzat.

– Așa spun, prietene.

Atât Cale, cât și Kleist simțeau prezența acolitului care venea spre ei încântat de ocazia de a transmite ceea ce simțea el că este o veste neplăcută. Când începu să vorbească, Kleist îl întrerupse:

– Ce vrei, Salk? Sunt ocupat.

Salk renunță la încetineala răutăcioasă cu care voise să le dea veștile.

– Gura mică, Kleist. N-are nici o legătură cu tine. Izbăvitorul Bosco vrea să îl vadă pe Cale în camera lui după rugăciunile de noapte.

– Bine, spuse Kleist, de parcă asta era pur și simplu rutină, acum cară-te!

Luat pe nepregătite atât de lipsa ostilă de curiozitate, cât și de faptul că Cale se holba ciudat la el, Salk scuipă pe pământ ca să îți arate propria indiferență și plecă. Cale și Kleist se uitară unul la celălalt. Deoarece Cale era protejatul lui Bosco, nu era neobișnuit să fie chemat să îl vadă pe Stăpânul Războaielor, lucru care l-ar fi înspăimântat pe oricare alt băiat. Ceea ce era neobișnuit și, prin urmare, tulburător, având în vedere evenimentele din ziua precedentă, era faptul că Cale fusese chemat în încăperile lui personale și abia seara târziu. Asta nu se mai întâmplase niciodată.

– Și dacă știe? spuse Kleist.

– Atunci am fi deja în Casa Scopului Deosebit.

– Numai Bosco poate să ne facă să ne gândim la asta.

– Bănuiesc că da. Dar nu mai putem face nimic cu privire la asta acum.

Trase arcul înapoi, ținu priza o secundă, apoi eliberă săgeata, care se arcui spre țintă și rată cu vreo treizeci de centimetri.

Cei trei se pusese deja de acord să sară peste cină. În mod normal, să fii oriunde în altă parte decât unde trebuia să fii era periculos, dar nu se mai auzise niciodată ca un acolit să lipsească de la ora mesei pentru că le era întotdeauna foame, oricât de oribilă era mâncarea. Prin urmare, Izbăvitorii erau cel mai puțin vigilenți la masa de seară, așa că fu mai ușor pentru Cale și Kleist să se ascundă în spatele Bazilicii Numărul Patru și să-l aștepte pe Vagul Henri să le aducă mâncarea din sacristie. Mâncară mai încet și mai puțin de data asta, dar zece minute mai târziu li se făcu iarăși rău.

Jumătate de oră mai târziu, Cale aștepta pe coridorul întunecos din fața camerelor Stăpânului Războaielor. O oră mai târziu era tot acolo. Apoi ușa de fier forjat se deschise și silueta înaltă a lui Bosco, care era o dată și jumătate mai înalt decât Cale, se uită la el. Băiatul nu părea preocupat sau îngrijorat în nici un fel. „*Interesant*“, gândi Bosco.

– Intră.

Cale îl urmă în camerele doar cu puțin mai neînspăimântătoare decât coridorul. Dacă se așteptase să vadă ceva din intimitatea acestui om după toți acești ani, Cale ar fi fost dezamăgit. Existau uși care dădeau din camera în care intraseră, dar acestea erau închise și tot ce putea vedea era un birou de lucru cu puține obiecte în el. Bosco se așeză la masa lui și examinează o bucată de hârtie pe care o avea în față. Cale stătu și așteptă, știind că hârtia respectivă ar fi putut fi o simplă cerere pentru retragerea unei duzini de săbii de lemn sau sentința lui de condamnare la moarte.

După câteva minute, Bosco vorbi, dar fără să ridice privirea și pe un ton blând, întrebător:

– Ai ceva să îmi spui?

– Nu, Stăpâne, răspunse Cale.

Bosco tot nu ridică privirea.

– Dacă mă miști, nu pot face nimic să te salvez. Îl țintui pe Cale cu privirea neasemuit de rece și neagră. Era moartea înșăși privindu-l în ochi. Deci, te întreb din nou: Ai ceva să îmi spui?

Susținându-i privirea, Cale răspunse:

– Nu, Stăpâne.

Stăpânul Războaielor nu întoarse capul și Cale simți cum voința începe să i se dizolve de parcă cineva i-ar fi turnat acid direct în suflet. O dorință îngrozitoare de a mărturisi începu să îi crească în gât. Era groaza, adevărul acela pe care îl știuse de mic copil, că Izbăvitorul din fața lui era în stare de orice, că durerea și suferința erau tovarășii constanți ai acestui om, că orice ființă vie amuțea în prezența lui.

Bosco se uită înapoi la hârtia din fața lui și o semnă. Apoi o împături și o sigilă cu ceară roșie. I-o înmână lui Cale.

– Du-i asta Stăpânului Disciplinei.

Pe Cale îl trecu un fior rece.

– Acum?

– Da. Acum.

– E întuneric. Dormitorul va fi încuiat peste câteva minute.

– Lasă asta! Am avut eu grijă.

Fără să ridice capul, Izbăvitorul Bosco începu din nou să scrie.

Cale nu se mișcă. Izbăvitorul se uită din nou la el.

– Mai e ceva, Cale?

Instinctul se lupta cu instinctul în sufletul lui Cale. Dacă mărturisea, Izbăvitorul l-ar fi putut ajuta. Era protejatul lui până la urmă. L-ar putea salva. Dar alte creaturi din sufletul lui Cale țipau la el: „Nu mărturisi! Nu îți recunoaște niciodată vina! Niciodată! Neagă totul întotdeauna. Întotdeauna“.

– Nu, Stăpâne.

– Atunci, du-te.

Cale se întoarse și se îndreptă spre ușă, luptându-se cu impulsul de a fugi. Ajuns afară, închise ușa de fier și privi în gol

înapoi spre cameră, de parcă ușa ar fi fost transparentă precum sticla, cu ochii plini de ură și dispreț.

Merse spre cel mai apropiat coridor alăturat și se opri sub lumina slabă a lămpii din perete. Știa că e un test intenționat al lui Bosco, că îi oferea ocazia să deschidă scrisoarea, o încălcare ce ar fi dus spre execuția lui imediată. Dacă Bosco știa despre cele petrecute cu o zi în urmă, atunci era posibil ca scrisoarea să conțină instrucțiuni pentru Stăpânul Disciplinei să îl omoare – ar fi exact stilul lui Bosco să aranjeze ca însuși Cale să își livreze condamnarea la moarte. Dar n-ar putea fi nimic totuși, doar o alta din încercările nenumărate ale Stăpânului Războaielor să îl testeze oricând putea.

Inspiră adânc și încercă să vadă lucrurile așa cum erau, lăsând frica deoparte. Era desigur evident: se putea să nu fie nimic fatal în scrisoare, deși cu siguranță era ceva neplăcut și dureros –, dar s-o deschidă era moarte sigură. Hotărând asta, începu să meargă către biroul Stăpânului Disciplinei, deși în tot acest timp îi plesnea creierul gândindu-ne ce să facă dacă se întâmpla cel mai rău lucru dintre toate.

În zece minute, după ce se pierduse o dată în labirintul de coridoare, se apropie de Încăperea Salvării. Pentru un moment, stătu în întunericul adânc în fața ușii imense, cu inima zbătându-i-se în piept de frică și mânie. Apoi observă că ușa era descuiată și ușor crăpată.

Cale se opri un moment, gândindu-se ce să facă. Privi la documentul pe care îl ținea și apoi împinse ușa îndeajuns de tare încât să poată vedea înăuntru. În celălalt capăt al camerei îl văzu pe Stăpânul Disciplinei aplecat asupra ceva și cântând singur:

Credința strămoșilor noștri trăiește încă,
 În ciuda temnițelor, a focului și a sabiei
 Ta dam, ta dam, ti di di dam, dam, dam
 Ta dam, ta dam, ti di di dam, dam, dam

Credința a strămoșilor noștri, dam, di, di dam
Îți vom fi fideli până la moarte.

Apoi se opri din cântat și din fredonat ca și cum avea nevoie să se concentreze foarte tare asupra a ceva. Acea parte a camerei era bine luminată, cât de luminată putea fi de lumânări, și părea ca și cum Stăpânul Disciplinei îngrădea lumina ca într-un fel de dom de strălucire caldă, mărginit de silueta corpului său. Când ochii lui Cale se adaptară, văzu că acesta stătea aplecat peste o masă de lemn de aproximativ doi metri pe șaizeci de centimetri și că era ceva întins pe ea, deși capătul acestuia era înfășurat în pânză. Apoi fredonatul începu din nou, iar Stăpânul Disciplinei se întoarse într-o parte și scăpă ceva mic și greu pe o farfurie de metal. Ridică niște foarfece și se întoarse înapoi la munca lui.

Cât de dulce ar fi soarta copiilor lor,
Dacă și ei, asemenea lor, ar muri pentru tine!
Ta dam, ta dam, ti di di dam, dam, dam
Ta dam, ta dam, ti di di dam, dam, dam

Cale împinse ușa și mai tare. În partea cea mai întunecată a camerei văzu o altă masă, tot cu ceva întins pe ea, dar de data asta ascuns de întuneric. Apoi Stăpânul Disciplinei se ridică și se duse spre un dulăpior jos aflat la dreapta lui și începu să scotocească prin sertar. Cale se holbă pur și simplu, incapabil să priceapă ce se afla pe masă, deși acum putea vedea foarte bine ceea ce făcea Stăpânul Disciplinei. Pe masă se afla un corp pe care Stăpânul Disciplinei opera o disecție. Pieptul fusese deschis cu mare precizie, de sus, până la baza stomacului. Fiecare secțiune de piele și mușchi fusese tăiată cu mare grijă și exactitate și era ținută departe de incizie cu un fel de greutate. Ceea ce îl șocase pe Cale, în afară de corpul expus în acest mod, ceea ce fusese atât de greu de acceptat, în ciuda faptului că mai

văzuse cadavre și înainte, era faptul că aceasta era o fată. Și nu era moartă. Mâna ei stângă care atârna peste marginea mesei zvâcnea la fiecare câteva secunde, în timp ce Stăpânul Disciplinei continua să scotocească prin sertar și să fredoneze.

Cale se simți de parcă pe spate i s-ar fi cățărât păianjeni. Și apoi auzi un geamăt. Pentru că lumina nu mai era obturată de Stăpânul Disciplinei, putu vedea ce se afla pe cealaltă masă. Era o altă fată, legată și cu căluș la gură, care încerca să strige. Și o cunoștea. Era cea mai remarcabilă dintre cele două fete în alb, care râdeau încântate în centrul sărbătorii din ziua precedentă.

Stăpânul Disciplinei se opri din fredonat, se îndreptă de spate și privi spre fată.

– Taci din gură, tu, spuse el, aproape blând.

Apoi se aplecă din nou, începu iar să cânte și continuă să caute.

Cale văzuse multe lucruri oribile în scurta lui viață, acte îngrozitoare de cruzime și îndurase multe care nici nu pot fi descrise. Dar în acel moment rămase blocat de ceea ce vedea și nu înțelegea ce e cu fata disecată, a cărei mână se mișca acum din ce în ce mai puțin, și țipătul înăbușit de teroare și durerea sfâșietoare a fetei cu ochii verzi. Și apoi, foarte încet, Cale ieși din cameră pe coridor și se îndepărtă la fel de tăcut pe cât venise.